

Постоје три велике дужности, дужност према Богу, према себи и према ближњима (пре свега према деци). Ко ту дужност не осећа месецима после „студентског устанка“ или је емотивно или је морално мртав.

Ова криза није неочекивана временска непогода која нас је ненадано снашла. Она је последица погрешног начина владања годинама уназад, а идејни пројектант овакве Србије јесте Александар Вучић.

Он се и даље труди да кризу, која је толико очигледна да ни он не покушава да је негира, редуцира на непријатељско деловање споља и/или злонамерну амбицију појединаца изнутра. Разумљиво је и зашто. Када би се криза аналитички сецирала и ставила под микроскоп у свим њеним деловима били би његови трагови, његови отисци, његова кривица.

Све је погрешно схватио. Политика није математика, идеологија није аритметика, демократија није комбинаторика, дигитрон нема емоције. Сањао је да постане лидер партије која ће најзад остварити победу над противницима који су га непрестано побеђивали.

Створио је партију монструма који је појео не само конкуренцију, већ и државу. Уместо несметане владавине, добио је минско поље, јер у патолошким политократијама партијска хипертрофија доводи до индивидуалне атрофије.

Зато је оболео од Гуливеровог синдрома, навикао је на окружење лилипутанаца, да су сви мањи, односно мање вредни од њега, па сада тражи са ким ће у последњи јуриш, ко му је лојалан, на кога може да се ослони. А око њега све бескичмењаци, мекушци, љигавци – како од таквих да направи чврст ослонац сада када као политички див неконтролисано посрће?

Сањао је да у његовом координатом систему где је апсциса БДП, а ордината километар

ауто-пута, Србија постане првак региона, да надмаши Тита, да друге прецрта, а себе упише у историјске читанке.

Заборавио је да напредак и развој морају бити у складу са достојанством човека као мислећег и осећајног бића. Људи могу бити неко време, али не заувек, продужени део машине, људи могу бити бројке, капиларни гласови, тачкице на графикону, али не заувек, људи могу бити реквизити на митинзима, изнајмљени тапшачи, ћутљива маса којом се управља силом и мамцима, али не заувек.

Моћ материје и луксуза никада неће моћи да надокнади сиромаштво духа. Ах, тхер'с а руб. То је чвор који Вучић никако не успева да одвеже, а нема величину свог древног имењака који је такве препреке решавао мачем.

„Те деум“ дочек који је очекивао када се „спустио у народ“ изостао је, јер је народ највећа жртва његових политичких експеримената и акробација, његове умишљене незаменљивости, његовог патолошког властољубља.

Решетање на југозападу Србије само су пуцњи на узбуну свих оних који осећају да могу покупити последње мрвице са фајронт-гозбе одлазеће власти. Сада су напредњаци средина која има превише уста која говоре, а премало глава које мисле. Та уста сада вичу јер су празна, попут њихових глава које тешко схватају да је време напредњачких пуноглаваца прошло.

Њихова замена биће спој знања искусних и генијалности младих. Иницијатива уместо статуса quo. У сутра без оних који су нам упропастили јуче! Право уместо милостиње. Систем уместо хира појединца. Љубав уместо самољубља.

Студенти су нам помогли да пронађемо излаз из безизлаза. Још увек нисмо прошли кроз њега јер се многи још увек колебају, а то колебање једини је спас за оне којима више нема помоћи. Зато га и подстичу разним аферама, подметачинама, лажима. Тим колебљивцима супа се смрзне на путу од тањира до уста (Сервантес).

Жалосно је што ће они одлучити исход ове судбоносне битке, што једино они могу да окруне велики хероизам „малих“ људи који се свакодневно бора против узурпатора. Морамо их придобити памећу и упорношћу. Не повлађивати, не ласкати, не мењати себе да бисмо постали сличнији њима.

Нека за сада остане прећутан одговор на питање како један народ које је спреман на натчовечанску жртву због слободе, тако безглаво срља у кавез покорности. О томе када за нашим столом сви будемо трезни.

Аутор је новинар и лекар

(Данас)